

यौ सदा विभ्रतुर्वीराविमौ तौ केशवाङ्गनौ । ब्रह्मेशानाविवाजयौ वीरावेकरथे स्थितौ ।
 सर्वभूतवरौ वीरौ नरनारायणाविमौ । इत्येतन्महदाश्रयं दृष्ट्वा श्रुत्वा च भारत ।
 अश्रुत्यामा सुसंयतः कृष्णावभ्यद्रवद्रणे । अय पाण्डवमख्यन्तममित्रघ्नकराञ्चरान् ।
 सेषुणा पाणिनाह्वय प्रहसन् द्रौणिमब्रवीत् । यदि मां मन्यसे वीर प्राप्तमहमिहातिथिं ।
 ततः सर्वात्मना त्वद्य युद्धातिथ्यं प्रयच्छ मे । एवमाचार्यपुत्रेण समाहृतो युयुत्सया ।
 बद्ध मेनेऽर्जुनोत्मानमिति चाह जनार्दनं । संशप्तकाश्च मे बध्ना द्रौणिराह्वयते च मां ।
 यदत्रानन्तरं प्राप्तं शंस मे तद्धि माधव । आतिथ्यकर्माभ्युत्थाय दीयतां यदि मन्यसे ।
 एवमुक्तोऽवहत् पार्थ कृष्णा द्रौणात्मजान्तिके । जैत्रेण विधिनाहृतं वायुरिन्द्रमिवाध्वरे ।
 तमामत्रै कमनसं केशवो द्रौणिमब्रवीत् । अश्रुत्यामन् स्थिरो भूत्वा प्रहराशु सहस्र च ।
 निर्व्वेष्टुं भर्तृपिण्डं हि कालोऽयमुपजीविनां । सूक्ष्मो विवादो विप्राणां स्थूलौ चात्तौ जग्राजयौ ।
 यामभ्यर्थयसे मोहाद्विद्यां पार्थस्य सत्क्रियां । तामाप्नुमिच्छन् युध्यस्व स्थिरो भूत्वाऽद्य पाण्डवं ।
 इत्युक्तो वासुदेवेन तथेत्युक्त्वा दिजोत्तमः । विव्याध केशवं षष्ठ्या नाराचैरर्जुनं त्रिभिः ।
 तस्यार्जुनः सुसंकुद्धस्त्रिभिर्व्विषैः शरासनं । चिच्छेद चान्यदादत्त द्रौणिर्धोरतरं धनुः ।
 सज्यं कृत्वा निमेषाच्च विव्याधार्जुनकेशवौ । त्रिभिः शतैर्व्वामुदेवं सहस्रेण च पाण्डवं ।
 ततः शरसहस्राणि प्रयुतान्यर्बुदानि च । समृजे द्रौणिरायान्तं संस्तभ्य च रणेऽर्जुनं ।
 दधुर्धनुषश्चैव ज्यायाश्चैवाय मारिष । बाह्वोः कराभ्यामुरसो वदनघ्राणेनेत्रतः ।
 कर्णाभ्यां शिरसोऽङ्गेभ्यो लोमवर्षभ्य एव च । रथध्वजेभ्यश्च शरा निष्येतुर्ब्रह्मवादिनः ।
 शरजालेन महता विद्धा माधवपाण्डवौ । ननाद मुदितो द्रौणिर्महामैधौघनिःस्वनं ।
 तस्य तं निनदं श्रुत्वा पाण्डवोऽच्युतमब्रवीत् । पश्य माधव दौरात्यं गुरुपुत्रस्य मां प्रति ।
 बधं प्राप्नो मन्यते नौ प्रावेक्ष्य शरवेक्ष्मणि । एवोऽस्मि हन्मि सङ्कल्पं शिवया च बलेन च ।
 अश्रुत्यामः शरानस्तान् क्विचैकैकं त्रिधा त्रिधा । व्यधमद्भरतश्रेष्ठो नीहारमिव मारुतः ।
 ततः संशप्तकान् भूयः साश्वसुतरथदिपान् । ध्वजपत्तिगणानुयैर्व्विषैर्विव्याध पाण्डवः ।
 ये ये ददृशिरं तत्र यद्यद्रूपास्तदा जनाः । ते ते तत्र शरैर्व्याप्तं मेनिरेत्मानमात्मना ।
 ते गाण्डीवप्रमुक्तास्तु नानारूपाः पतन्निणः । क्रोशे साये स्थितान् घ्नन्ति द्विपांश्च पुरुषान्वणे ।
 भलैर्ज्वलाः कराः पेतुः करिणां मदवर्षिणां । यथा वने परशुभिर्निहन्ताः सुमहाद्रुमाः ।
 पश्चात्तु शैलवत् पेतुस्ते गजाः सह सादिभिः । वज्रिवज्रप्रमथिता यथैवाद्रिचयांस्तथा ।
 गन्धर्व्वनगराकारावयथैव सुकल्पितान् । विनीतैर्ज्वनैर्युक्तानास्थितान् युद्धदुर्मदः ।
 शरैर्विशकलीकुर्व्वन्मित्रानभ्यवीवृषत् । खलङ्कृतानश्वसादीन् पत्तींश्चाहन् धनञ्जयः ।
 धनञ्जययुगान्तार्कः संशप्तकमहार्णवं । व्यशेषयत दुःशोषं तीक्ष्णैः शरगभस्त्रिभिः ।
 पुनर्द्रौणिर्महेशैलं नाराचैर्व्वज्रसन्निभैः । निर्व्विभेद महावेगैस्त्वरन् वज्रीव पर्व्वतं ।